

Nadenken over Hemelvaart en Pinksteren

Ik ontkom er niet aan om ook iets te zeggen over **het verhaal van Hemelvaart en Pinksteren**.

Het zijn van oudsher feestdagen, die vanuit de christelijke traditie ook hun plaats hebben gekregen in de samenleving. Maar als je vraagt naar de betekenis van deze feesten, dan wordt het ineens heel moeilijk. Bijna niemand weet veel van de betekenis van de verhalen achter deze feestdagen.

Dat geldt niet alleen voor mensen buiten de kerk, maar ook voor hen, die wel opgegroeid zijn met het christelijk geloof.

Kerstfeest, Goede Vrijdag en Pasen zijn de hoofdfesten van het Christendom, met verhalen, die te maken hebben met de kern van het geloof, **met betekenis voor geboorte, dood en leven**.

Wat voegt Hemelvaart en Pinksteren toe?

Als het om beschrijving van feitelijke gebeurtenissen gaat komen we in een mist terecht en valt er weinig zintuigelijks vast te stellen.

Het enige wat je kunt zeggen van **het verhaal van Hemelvaart** is, dat er een moment is, dat de volgelingen van Jezus geen zintuigelijk contact met hem meer hebben. Een vorm van afscheid dus, met het gevoel, dat ze nu zelf verantwoordelijk zijn voor het verhaal, en dat ze daar ook vertrouwen in mogen hebben voor de toekomst.

Van **het verhaal van Pinksteren** kun je alleen maar vaststellen, dat het om een bijzondere gebeurtenis gaat, die door een heleboel mensen ervaren wordt als overstijgend, zowel wat betreft het gevoel als wat betreft de taal.

Een verwijzing naar tongentaal betekent, dat er sprake is van mensen, die in vervoering (cq in extase) geraakt zijn. Uit hun dak gegaan.

Met uiterlijk kenmerken, die kennelijk ook geïnterpreteerd kunnen worden als uitingen van dronkenschap.

Gelet op de rest van het verhaal zou je kunnen bedenken, dat voor degenen voor wie het duidelijk werd, dat dit gebeuren iets met God te maken heeft, het verhaal van Jezus een bijzondere betekenis heeft gekregen.

De uitdrukking '*wij horen hen in onze eigen taal spreken*' kan alles te maken hebben met het geraakt zijn door wat er gebeurt, geïnterpreteerd als een goddelijke gebeurtenis.

Dat is dan taaloverstijgend en voor iedereen op dezelfde manier te beleven ('*massa vervoering*').

Het verhaal, dat Petrus vervolgens vertelt was niet in tongentaal, maar is uiteraard aan iedereen, die nieuwsgierig was naar de betekenis van het gebeuren, duidelijk gemaakt, op wat voor manier dan ook.

Wat houd ik daar van over?

Het is heel duidelijk, dat het verhaal van Jezus, het verhaal van God over liefde die zichzelf niet zoekt en met ontferming is bewogen, niet met de persoon van Jezus is verdwenen, maar dat het levensvatbaar, oftewel zelfs dood overstijgend is.

En dat daarin iets van het geheimenis van het verhaal van God, als leidraad voor het leven op aarde, geopenbaard wordt (oftewel zichtbaar gemaakt) en kan worden.

Niet alleen in het leven van Jezus, maar ook in het leven van mensen, die dat verhaal ontdekt hebben als kern en betekenis van hun leven.

Het Hemelvaartverhaal laat voor mij zien, dat het verhaal van God nu aan mensen is toevertrouwd. En dat het dus niet per se alleen maar afhankelijk is van de persoon van Jezus.

Het verhaal van Pinksteren laat wat mij betreft zien, dat het bij dat verhaal altijd gaat om **een ervaring met overstijgend karakter, als een ontdekking, en niet als een automatisme of een conclusie.** Het heeft meer met het hart ('gevoelsleven', 'heel de mens') te maken dan met verstandelijke en rationele beslissingen. Meer met het leven zelf en de ontdekkingen in het leven, dan met een theorie of het klakkeloos navolgen van een leider.

Opnieuw wordt, wat mij betreft, duidelijk dat het **bij geloven gaat om het zoeken naar woorden, die het gevoel niet inpakken of manipuleren, maar proberen tastenderwijs aan het licht te laten komen. En dat gaat nooit zonder persoonlijke herkenning en beleving.**

Dus, dat 'zoete wijnverhaal' zal ook altijd weer aanwezig zijn, voor hen die er niets aan beleven, of die niet dichterbij willen komen...